

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/294/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115207080
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holíč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2115207080.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Martin Holíč a členiek senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: žalobcu: GERONT DSS, s.r.o., IČO: 36 686 409, so sídlom Tamaškovičova 17, Trnava, zastúpený splnomocneným zástupcom H. E., nar. XX.X.XXXX, bytom L. XX, E., proti žalovanej: Y. D., rod. B., nar. XX.X.XXXX, bytom T. XX, F., zastúpená JUDr. Romanom Hošovským, advokátom so sídlom Mikulášska 1/a, Bratislava, o zaplatenie 16.900,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 37C/150/2015-100 zo dňa 12.04.2017, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej p o t v r d z u j e .

II. V časti o náhrade trov konania odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie m e n í t a k , ž e ž a l o b c a m á v o č i ž a l o v a n e j n á r o k n a n á h r a d u t r o v p r v o i n š t a n č n é h o k o n a n i a v p l n e j v ý š k e .

III. Žalobca má voči žalovanej n á r o k n a n á h r a d u t r o v o d v o l a c i e h o k o n a n i a v p l n e j v ý š k e .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvým odsekom výroku žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 16.900,00 €, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne od 16.7.2015 do zaplatenia, to všetko do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Druhým odsekom výroku žalobcovi súd nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodnutie odôvodnil súd prvej inštancie použitím § 488, § 489, § 34, § 35, § 37, § 39, § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 457, § 458 ods. 1, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ako aj procesnými ustanoveniami § 187, § 191 ods. 1, § 215 a § 217 ods. 1 CSP.

3. Vecne súd argumentoval tým, že po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že návrh žalobcu je dôvodný. Strany sporu (na strane kupujúceho tiež D. G.) uzavreli dňa 18.4.2012 kúpnu zmluvu - zmluvu o prevode vlastníctva bytu, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva žalovanej k bytu č. XX na 8. p. stavby - bytového domu súp.č. XXXX, na T. ulici č. XX v F., a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastníckeho podielu k pozemku parc.č. 2483, do vlastníctva žalobcu a JUDr. Ing. D. G. (každého v podiele 1/2-ca), za kúpnu cenu 33.800,00 €. Následne rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 9C/56/2012-186 zo dňa 4.11.2014 bolo určené, že vyššie uvedená zmluva o prevode vlastníctva k bytu je neplatná (z dôvodu, že ju v mene kupujúceho podpísala neoprávnená osoba, čo však pre rozhodnutie v súdnej veci nemá žiadny praktický význam) - vlastníčkou uvedeného bytu je teda žalovaná. V uvedenej situácii potom prišlo k bezdôvodnému obohateniu, ktoré vzniklo na strane žalovanej, a to z dôvodu plnenia z neplatného právneho úkonu (§ 451

Občianskeho zákonníka), nakoľko predmetná kúpna zmluva bola právoplatným súdnym rozhodnutím určená za neplatnú, resp. súd určil že vlastníčkou predmetného bytu je žalovaná. V takomto prípade si účastníci neplatnej zmluvy majú vrátiť všetko čo podľa nej dostali - žalobca však fakticky „nedostal nič“ (vlastnícke právo právne platne nenadobudol), preto nemal ani čo žalovanej vrátiť; naopak žalovaná obdržala od žalobcu (a JUDr. Ing. D. G. ako druhého kupujúceho) sumu 33.800,00 € (kúpnu cenu za prevod nehnuteľností), a keďže žalobcovi neodovzdala primeranú protihodnotu, je povinná mu túto sumu ako bezdôvodné obohatenie vydať. Žalovaná v konaní tvrdila, že jej v súvislosti s prevodom nehnuteľností nebola vyplatená kúpna cena, že ona od žalobcu, JUDr. Ing. D. G., ani od inej osoby v tejto súvislosti neprevzala žiadne finančné prostriedky - táto otázka bola v konaní ťažisková (nie iné skutočnosti, na ktoré v priebehu konania opakovane žalovaná poukazovala), nakoľko ak by sa preukázalo tvrdenie žalovanej (že nič neprevzala), nevzniklo by logicky ani jej bezdôvodné obohatenie. Podľa názoru súdu však v konaní bolo preukázané, že žalovaná sumu 33.800,00 € prevzala - o tejto skutočnosti svedčí 1/ úplne jednoznačne jej podpis na zmluve o prevode vlastníctva bytu zo dňa 18.4.2012 (bod 8.1. „Predávajúci /teda žalovaná/ svojim podpisom potvrdzuje, že kúpna cena mu bola vyplatená v celosti pred podpisom tejto zmluvy a túto riadne prevzal“), na ktorej bol podpis žalovanej overený na notárskom úrade, 2/ žalovanou dňa 18.4.2012 podpísané Čestné prehlásenie („Čestne prehlasujem, že som dňa 18.04.2012 prevzala od spoločnosti Geront DSS, s.r.o. ... celkovú sumu 33.800,- EUR ... čo potvrdzujem svojim vlastnoručným podpisom), 3/ výpoveďami splnomocneného zástupcu žalobcu („žalovaná podpísala čestné prehlásenie“, „finančné prostriedky žalovanej odovzdal on vo vestibule na prízemí domu kde je notársky úrad - žalovaná si odovzdanú finančnú čiastku prepočítala, a až potom odovzdala doklady“), výpoveďou svedka D. G. („vypracoval potrebné kúpne zmluvy ktoré odovzdal H. E., a zároveň mu odovzdal v hotovosti sumu 16.900,00 €, čo bola jeho časť kúpnej ceny“), a svedka A. I. („sa stretli svedok, pán E. a žalovaná v kaviarni pod notárskym úradom, prízemie budovy v ktorom sídli notársky úrad, pán E. mal pripravené prevodové zmluvy týkajúce sa nehnuteľností. Peniaze žalovanej odovzdal pán E., žalovaná si ich prevzala a prepočítala“, „peniaze boli žalovanou prevzaté pred podpisom zmluvy, žalovaná si zmluvu čítala v kaviarni pred tým, ako ju išla k notárke podpísať“, „trvá na tom, že peniaze si žalovaná prepočítala pred popisom zmluvy v kaviarni, nevie si spomenúť či boli odovzdané v kaviarni alebo až po podpise zmlúv“), 4/ nepriamo tiež výdavkovým dokladom žalobcu č. VPD 12083 zo dňa 17.4.2012 (vyplatenie byt Pavlíková - 16.900,00 €). Vyššie uvedené dôkazy žalovaná síce spochybnila, stále tvrdiac že z titulu kúpnej ceny za byt neobdržala žiadne peniaze, ale nepredložila súdu akýkoľvek právne relevantný dôkaz (ktorým by súd dokázal odôvodniť prípadné zamietnutie návrhu) o opaku. Žalovaná teda neuniesla v konaní dôkazné bremeno (ktoré spočívalo na nej), aby vyvrátila tvrdenia preukázané viacerými dôkaznými prostriedkami o tom, že jej v skutočnosti kúpna cena odovzdaná bola.

4. S poukazom na skutočnosť, že dôkazným bremenom bola zaťažená žalovaná, ktorá toto pri svojej obrane neuniesla, a teda súd nemal zistený iný skutkový stav ako ho tvrdil žalobca - súd potom rozhodoval v situácii dôkaznej núdze žalovanej, ktorej dopad -neúspech v konaní- pričítal účastníkovi na ktorom ležalo dôkazné bremeno (t.j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva) - z uvedených dôvodov súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, teda uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 16.900,00 €, ako vydanie bezdôvodného obohatenia. Čo sa týka úroku z omeškania, na tento má žalobca tiež nárok, a to vo výške základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania (ku dňu 16.7.2015 vo výške 0,05%) s plnením peňažného dlhu zvýšenej o 5 percentuálnych bodov, preto súd rozhodol tak že žalobcovi priznal nárok na úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 16.900,00 € (prisúdená suma / bezdôvodné obohatenie) od 16.7.2015 (t.j. odo dňa nasledujúceho po dni doručenia návrhu žalovanej, čím bola žalovaná fakticky vyzvaná na vydanie bezdôvodného obohatenia) do zaplatenia. Súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania tak, že žalobcovi ho nepriznal i keď bol v konaní plne úspešný, nakoľko trovy konania si výslovne neuplatnil.

5. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podala prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalovaná. Podľa odvolateľky rozsudok je v rozpore so zákonom a skutočným stavom, pretože vychádza z neúplného vyhodnotenia dokazovania, nesprávneho právneho posúdenia veci a je nedostatočne odôvodnený. V odôvodnení rozsudku chýbajú niektoré podstatné skutočnosti, najmä potvrdzujúce oprávnenosť tvrdenia o bezdôvodnosti žaloby aj ich vyhodnotenie a závery z nich vyplývajúce. Týka sa to najmä preukázania poskytnutia finančných prostriedkov z majetku žalobcu. Odvolateľka počas konania poukazovala na závery konštantnej judikatúry súdov, podľa ktorej podpísanie zmluvy o pôžičke s textom, podľa ktorého deň podpísania zmluvy ie zároveň potvrdením prevzatia pôžičky ... nie je

dôkazom o reálnom odovzdaní predmetu pôžičku. Pri zmluve o pôžičke veriteľa zaťažuje dôkazné bremeno preukázania skutočného odovzdania peňazí ako aj jeho solventnosti ku dňu uzatvorenia zmluvy o pôžičke. Napriek tomu, že dôkazné bremeno na preukázanie tejto skutočnosti zaťažuje žalobcu, odvolateľka navrhla vykonať dokazovanie na objasnenie toho, či obchodná spoločnosť mala finančné prostriedky na zaplatenie kúpnej ceny, navrhla vykonanie znaleckého dokazovania znalcom z odboru účtovníctva na okolnosti finančného stavu žalobcu v čase uzavretia kúpnej zmluvy z 18. 2. 2012. Súd tento návrh zamietol. Uspokojil sa s jediným dôkazom, ktorý na preukázanie zdroja peňazí na kúpu polovice bytu predložil žalobca - výdavkový pokladničný doklad č. VPD 12083 vyhotovený 17. 4. 2012. Ide o čistopis pokladničného dokladu, ktorý nie je nikým podpísaný, t.j. ani osobou, ktorá ho vystavila, ani pokladníkom, tobž príjemcom. Naviac, účtovné symboly na VPD, t.j. MD 36500 a DAL 21101 sa týkajú vrátenia cudzích finančných prostriedkov, a nie ich použitia na kúpu nehnuteľnosti. Žalobca odkúpený byt neevidoval v svojom majetku, neplatil zaň daň z nehnuteľnosti a ani inak sa nesprával ako jeho vlastník. Súd sa v napadnutom rozsudku týmito právne nanajvyš významnými skutočnosťami dôsledne nezaoberal. Záver o neúplnom odôvodnení rozsudku vyplýva aj z toho, že v bode 17. medzi použitou a citovanou judikatúrou súd neuvádza tie pramene súdnej judikatúry (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu SR z 31. 1. 2011 sp. zn. 4 Cdo 138/2009, alebo aj rozsudok Najvyššieho súdu SR z 15. 12. 2009, sp. zn. 2 Cdo 293/2008, alebo rozsudok Krajského súdu v Nitre z 31. 10. 2012, sp. zn. 25 Co/289/2012-127 v spojení s uznesením Ústavného súdu SR z 23. 1. 2013, sp. zn. IV. ÚS 37/2013-9), ktoré sa zaoberajú uvedenou otázkou dôkazov na preukázanie finančných prostriedkov skutočne použitých na zaplatenie kúpnej ceny vo vzťahu ku solventnosti kupujúceho. To sa prejavilo aj v nedostatočnom vyhodnotení vykonaného dokazovania, keď súd ignoroval všetky tie okolnosti, ktoré opakovane v priebehu konania uvádzala na preukázanie toho, že žalobca žalovanej neposkytol finančné plnenie v súvislosti s uzavretím simulovanej kúpnej zmluvy z 18. 4. 2012. Žalobca musí preukázať spôsobom nevzbudzujúcim žiadnu pochybnosť reálne odovzdanie kúpnej ceny. Hodnotenie žalovanou namietaných skutočností súd vynechal aj pri celkovom hodnotení vykonaného dokazovania (bod 19.). Súd dodal, že žalovaná nepredložila žiadny dôkaz o opaku, čo je v rozpore s citovanou judikatúrou, aj s princípmi logiky - aký dôkaz má predložiť, ak v apríli 2012 pod tlakom svojho syna a skupiny podvodníkov urobila kroky, ktoré nezodpovedali skutočnosti.

6. Súd v napadnutom rozsudku nevyhodnotil ďalšie skutočnosti, ktoré potvrdzujú tvrdenie žalovanej, že kúpnu cenu od žalobcu neprevzala a že sa stala obeťou organizovanej akcie, ktorú sprevádzal rad protiprávných a nemorálnych úkonov. Ide o zásadné a podstatné rozdiely medzi výpoveďami svedka A. I. a zástupcu žalobcu H. E., a to nielen na súde, ale aj v trestnom konaní. Tieto rozdiely sa týkajú najmä udalosti, ktoré sa mali odohrať 18. 4. 2012 pred a po podpise fingovanej kúpnej zmluvy na notárskom úrade v Trnave. Potvrdzujú, že nemožno uveriť Š. E., že na tomto mieste bol a že tam žalovanej odovzdal kúpnu cenu. Okresný súd - ako to vyplýva z bodu 19. odôvodnenia rozsudku - sa riadil zásadou, že treba sa zaoberať len „ťažiskovou otázkou“, t.j. odovzdaním a prevzatím kúpnej ceny. Preto nevyhodnotil všetky okolnosti, ktoré sprevádzali tento príbeh od 18. 4. 2012 do 30. 12. 2014 (právoplatnosť rozsudku OS Trnava sp. zn. 9C/56/2012). V rozpore s § 191 ods. 1 CSP súd nevyhodnotil komplexne všetky dôkazy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti. Zábranou tohto postupu nie je fakt, že sa prioritne netýkajú predmetu sporu o vrátenie polovice tzv. kúpnej ceny, pretože vo vzájomnej súvislosti utvárajú obraz o podvodnom konaní. Bez vyhodnotenia ostalo, že ako dôchodkyňa a vdova nemala najmenší dôvod zbaviť sa bytu, na ktorý je odkázaná. Fakticky ani k žiadnej zmene postavenia nedošlo, naďalej v byte bývala, neplatila nájomné, ale znášala všetky platby za správu domu a zaplatila aj daň z nehnuteľnosti. Byt mala predsa za polovicu trhovej ceny, pričom kupujúci ani nevedeli, čo kupujú, nikdy v byte neboli a ani nevedeli, kde sa nachádza. Ako to bolo zistené v trestnom konaní (pozri predložený znalecký posudok KEÚ MV SR), bola falšovaná zmluva o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy pred jej predložením na podpis. Nevysvetliteľné je, že R. I. vybavoval všetky potrebné veci spojené s prevodom bytu (vozil žalovanú autom na notársky úrad, vybavoval potvrdenie u správcu, platil poplatky za overenie podpisu domáhal sa sprístupnenia bytu - pozri súdu predložený výpis z SMS korešpondencie, a pod.) pričom jeho aktivita by nemala byť ocenená žiadnym profitom? Noví vlastníci bytu napriek záväzku v zmluve o budúcej kúpnej zmluve z 20. 4. 2012 previesť byt späť na žalovanú bez akýchkoľvek tiarch a práv tretích osôb, uzavreli 21. 6. 2012 simulovanú kúpnu zmluvu, ktorou previedli vlastníctvo k bytu na „bieleho koňa“ D. W.. Táto zmluva mala slúžiť iba na to, aby „nový vlastník“ získal od OTP Banka, a.s. na zaplatenie kúpnej ceny úver, ktorý si banka zabezpečila zriadením záložného práva na predmetný byt zmluvou uzavretou 20. 6. 2012 medzi OTP bankou a záložcami P. G. a spoločnosťou GERONT DSS, s.r.o. Trnava. Finančné prostriedky z úverovej zmluvy neboli poskytnuté „kupujúcemu D. W.“, ale na účty „predávajúcich“. Je len pochopiteľné, že nadmerná aktivita a zainteresovanosť A. I. a ostatných

aktérov tejto akcie má prirodzenú súvislosť aj s tým, že v mnohých (aj detailných) otázkach vypovedali rozdielne, mnohé veci zamlčali, alebo teraz tvrdia, že sa na ne nepamätajú. Názorným príkladom je výpoveď svedka A. I. (t.č. vo väzbe) na súde.

7. Okresný súd napadnutým rozsudkom a konaním, ktoré mu predchádzalo porušil zákon, keď odôvodnenie rozsudku nespĺňa náležitosti v zmysle § 220 ods. 2 a 3 CSP, poukazujúc na rozhodnutia č.k. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, PL. ÚS 36/95, I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99. Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (napr. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Okresný súd nerešpektoval rozhodnutia súdov vyšších stupňov v právne aj skutkovo identickej veci a v odôvodnení rozsudku vôbec nereagoval na túto odchýlku. Konal teda v rozpore s ústavou chráneným princípom právnej istoty a porušil právo žalovanej na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podávajúc odvolanie z dôvodu § 365 ods. 1 písm. b, d, e, f, h/ CSP navrhuje, aby krajský súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil, žalobu zamietol a rozhodol, že má nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Alternatívne navrhuje, aby napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. K odvolaniu žalobcu žalovaná uviedla, že ho považuje za nedôvodné, žalobca neuvádza žiaden odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 CSP. Zástupca žalobcu opakovane viac krát na pojednávaní 12.04.2017 uviedol, že nežiada náhradu trov konania, o čom svedčí aj zvukový záznam. Dokonca sa zamýšľal, že požiada o lehotu na vyčíslenie trov konania, ale potom od toho upustil a znovu uviedol, že si neuplatňuje náhradu trov konania. Zámena osobných trov zástupcu a zastúpenej spoločnosti nemohla u zástupcu nastať.

9. Žalobca podal odvolanie proti výroku o náhrade trov konania a navrhol ho zmeniť tak, že žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu prvoinštančného konania. Žalobca si v podanej žalobe uplatnil nárok na náhradu trov konania. Je faktom, že na pojednávaní, na ktorom bol vynesovaný rozsudok, bola splnomocnenému zástupcovi žalobcu položená otázka, či si uplatňuje právo na náhradu trov konania, pričom odpovedal, že si ho neuplatňuje. Takto položenú otázku pochopil tak, či si on sám ako splnomocnený zástupca žalobcu uplatňuje náhradu vlastných trov (napr. náhradu mzdy či hotové výdavky). V žiadnom prípade sa nemienil vzdať alebo zriecť nároku na náhradu trov konania žalobcu za zaplatený súdny poplatok. Nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie vidí žalobca v tom, že vyhlásenie splnomocneného zástupcu žalobcu o tom, že si trovy konania neuplatňuje, akceptoval absolútne, hoci nároku na náhradu trov konania priamo žalobcu, konkrétne na náhradu trov súdneho poplatku, sa nechcel ani nemienil vzdať alebo zriecť.

10. Žalobca sa k odvolaniu žalovanej nevyjadril.

11. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), účinného od 01.07.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pričom podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

12. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou (§ 359 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 C.s.p.), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné, v dôsledku čoho je namieste rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej ako vecne správny s použitím § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdiť a zmeniť v časti náhrady trov konania.

13. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu

potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i vo veci samej správne právne posúdil.

14. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a pretože odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci samej, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľke, ktorá vo svojom odvolaní neuvádza žiadne nové podstatné skutkové či právne argumenty než tie, ktoré uviedla už pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi náležite vysporiadal.

15. Keďže súd prvej inštancie napadnutý rozsudok vo všetkých jeho častiach riadne odôvodnil, pričom zároveň sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie a odvolací súd sa s týmto odôvodnením súdu v plnej miere stotožňuje, k veci považuje za potrebné dodať iba nasledovné:

16. Zásadnou spornou otázkou, ktorá tvorí i predmet odvolacieho prieskumu, je posúdenie toho, či žalobcovi ako kupujúcemu z kúpnej zmluvy zo dňa 18.04.2012, ktorá bola následne posúdená ako neplatná, vzniklo voči žalovanej ako predávajúcej právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré spočíva v kúpnej cene, ktorú žalobca žalovanej na základe kúpnej zmluvy zaplatil vo výške 16.900,- eur. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcovi vzniklo len za predpokladu, že žalovaná prevzala kúpnu cenu zaplatenú žalobcom, a teda ak by žalobca nepreukázal zaplatenie kúpnej ceny žalovanej, nemohol by sa úspešne domáhať vydania bezdôvodného obohatenia.

17. Súd prvej inštancie vecne správne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania a z nich vyplývajúci jednoznačný záver o zaplatení kúpnej ceny žalovanej. Aj podľa odvolacieho súdu v konaní bolo dostatočne preukázané, že žalovaná sumu 33.800,- eur prevzala, pričom o tejto skutočnosti svedčí 1/ úplne jednoznačne jej podpis na zmluve o prevode vlastníctva bytu zo dňa 18.4.2012 (bod 8.1. „Predávajúci /teda žalovaná/ svojím podpisom potvrdzuje, že kúpna cena mu bola vyplatená v celosti pred podpisom tejto zmluvy a túto riadne prevzal“), na ktorej bol podpis žalovanej overený na notárskom úrade, 2/ žalovanou dňa 18.4.2012 podpísané Čestné prehlásenie („Čestne prehlasujem, že som dňa 18.04.2012 prevzala od spoločnosti Geront DSS, s.r.o. ... celkovú sumu 33.800,- EUR ... čo potvrdzujem svojim vlastnoručným podpisom), 3/ výpoveďami splnomocneného zástupcu žalobcu („žalovaná podpísala čestné prehlásenie“, „finančné prostriedky žalovanej odovzdal on vo vestibule na prízemí domu kde je notársky úrad - žalovaná si odovzdanú finančnú čiastku prepočítala, a až potom odovzdala doklady“), výpoveďou svedka D. G. („vypracoval potrebné kúpne zmluvy ktoré odovzdal H. E., a zároveň mu odovzdal v hotovosti sumu 16.900,00 €, čo bola jeho časť kúpnej ceny“), a svedka A. I. („sa stretli svedok, pán E. a žalovaná v kaviarni pod notárskym úradom, prízemie budovy v ktorom sídli notársky úrad, pán E. mal pripravené prevodové zmluvy týkajúce sa nehnuteľnosti. Peniaze žalovanej odovzdal pán E., žalovaná si ich prevzala a prepočítala“, „peniaze boli žalovanou prevzaté pred podpisom zmluvy, žalovaná si zmluvu čítala v kaviarni pred tým, ako ju išla k notárke podpísať“, „trvá na tom, že peniaze si žalovaná prepočítala pred popisom zmluvy v kaviarni, nevie si spomenúť či boli odovzdané v kaviarni alebo až po podpise zmlúv“), 4/ nepriamo tiež výdavkovým dokladom žalobcu č. VPD 12083 zo dňa 17.4.2012 (vyplatenie byt Pavlíková - 16.900,00 €).

18. Žalovaná síce dôvodne poukazuje na to, že súd od nemôže žiadať preukázanie toho, že kúpnu cenu neprevzala (tzv. negatívna dôkazná teória, podľa ktorej nemožno žiadať preukázanie niečoho, čo sa neudialo), na druhej strane však predchádza na ňu dôkazné bremeno v tom smere, že ak žalobca preukázal vyplatenie kúpnej ceny, žalovaná je povinná hodnovernosť dôkazov predložených žalobcom spoľahlivo vyvrátiť. Žalovaná nijako nespochybnila ani nevyvrátila, že podpísala predmetnú kúpnu zmluvu, ktorej súčasťou bolo aj jej vyhlásenie o prevzatí kúpnej ceny, rovnako nijako nespochybnila ani nevyvrátila, že podpísala aj čestné prehlásenie o prevzatí kúpnej ceny. Na jej obranu nemôže slúžiť len samotné vyhlásenie, že si zmluvu a ani čestné prehlásenie neprečítala a tak vlastne ani nevedela, čo podpisuje.

19. Pokiaľ žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie ako aj v odvolacom konaní poukazovala na celý proces dohadovania a uzatvárania kúpnej zmluvy, ako aj následné okolnosti, súd prvej inštancie postupoval správne, keď svoju pozornosť zamerlal predovšetkým na preukázanie zaplatenia kúpnej ceny. Odvolateľka preto nedôvodne namieta, že súd prvej inštancie sa dostatočne nevysporiadal so všetkými jej skutkovými tvrdeniami a argumentmi, podľa odvolacieho súdu bolo povinnosťou súdu prvej inštancie vysporiadať len s tými argumentmi, ktoré mali súvislosť s meritom veci. Pre rozhodnutie tohto sporu nie je právne významné, aké boli okolnosti uzavretia kúpnej zmluvy, čo jej predchádzalo a aká bola skutočná motivácia zainteresovaných strán, a ani to, k čomu došlo následne, t.j. že žalovaná zostala v predmetnom byte bývať a žalobca sa nesprával ako vlastník. Jedinou rozhodujúcou skutočnosťou bolo to, či došlo alebo nedošlo k zaplateniu kúpnej ceny.

20. V zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. účinného v čase podania žaloby, ako aj v zmysle príslušných ustanovení CSP účinného v čase rozhodovania súdu prvej inštancie (§ 132 ods. 1, § 185 a nasl.) účastníci/sporové strany sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

21. Citované ustanovenia zakotvovali dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, teda povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

22. Hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p., resp. § 191 CSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti tenktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

23. Súd prvej inštancie túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie.

24. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, v ktorých súd skonštatoval, že Občiansky súdny poriadok (vzhľadom na obsahovo a významovo podobnú úpravu Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016 možno vychádzať z rovnakých záverov) ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. V zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. však súd rozhodne o tom, ktoré z označených dôkazov vykoná. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov preto nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi konania odňatie možnosti konať pred súdom a zakladajúcou tým prípustnosť dovolania. (porovnaj aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 37/1993 a pod R 125/1999). Odňatie možnosti konať pred súdom s následkom prípustnosti dovolania nezakladá bez ďalšieho ani prípadná skutočnosť, že by bolo možné mať výhrady voči dôvodom, pre ktoré súd navrhnuté dôkazy nevykonal (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. apríla 2012, sp. zn. 6 Cdo 51/2012). Súd pri vykonávaní dokazovania nie je viazaný návrhmi účastníkov a nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi odňatie možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 veta druhá O.s.p. je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov

vykoná. Toto oprávnenie súdu sa neviaže na návrhy účastníka konania (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14.09.2011, sp. zn. 6 Cdo 153/2011).

25. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorom súd skonštatoval, že dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 157 ods. 2 Občiansky súdny poriadok). Skutočnosť, že okresný súd a ani následne krajský súd neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené sťažovateľom, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práv na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 350/08 z 30. septembra 2010).

26. Pokiaľ teda aj súd prvej inštancie nevykonal všetky navrhnuté dôkazy, pričom svoj postup náležite odôvodnil, nedopustil sa nesprávneho procesného postupu a porušenia práva sporovej strany na spravodlivé súdne konanie. Žalovaná preto nedôvodne namieta, že súd zamietol jej návrh na vykonanie znaleckého dokazovania na preverenie účtovníctva žalobcu a jeho disponovania sumou 16.900,- eur, ktorá bola vyplatená ako kúpna cena. Súd prvej inštancie svoj postup dostatočne odôvodnil, keď považoval výsledky doposiaľ vykonaného dokazovania za dostatočné a tak žalovanou navrhované doplnenie dokazovania by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti konania (predĺžilo by ho časovo a navýšilo by aj jeho trovy). Navyiac ak by sa aj prípadne nepodarilo preukázať, že vyplatenie kúpnej ceny bolo zachytené v účtovníctve žalobcu, nebolo by možné len z tejto skutočnosti vyvodiť záver, že nedošlo k vyplateniu kúpnej ceny.

27. Pokiaľ žalovaná poukazovala na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4 Cdo 138/2009, tento sa skutkovo týkal nároku na vrátenie plnenia zo zmluvy o pôžičke, vychádzajúc z právneho názoru, že zmluva o pôžičke je reálnym kontraktom a teda, že na jej vznik sa vyžaduje nielen samotné uzavretie zmluvy, ale aj skutočné odovzdanie predmetu pôžičky dlžníkovi (napr. vo forme peňazí). To isté platí aj pre rozsudok Krajského súdu v Nitre z 31. 10. 2012, sp. zn. 25 Co/289/2012-127 v spojení s uznesením Ústavného súdu SR z 23. 1. 2013, sp. zn. IV. ÚS 37/2013-9, ktoré rozhodnutia sa skutkovo týkali nároku na vrátenie plnenia zo zmluvy o pôžičke. Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4 Cdo 138/2009 sa skutkovo tiež týkal nároku na vrátenie plnenia zo zmluvy o pôžičke. Odvolateľka preto nedôvodne namieta, že súd prvej inštancie neprihliadol na ňou citované závery uvedených súdnych rozhodnutí, nakoľko tieto sa týkali skutkovo diametrálne odlišných vecí. Pre platnosť zmluvy o pôžičke ako reálneho kontraktu sa vyžaduje preukázanie odovzdania predmetu pôžičky, na rozdiel od toho pre platnosť kúpnej zmluvy sa nevyžaduje preukázanie zaplatenia kúpnej ceny.

28. Odvolací súd tiež podporne poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp.zn. 2 Cdo 51/2017, ktorým bolo zamietnuté dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 9Co/500/2013 zo dňa 23.04.2015, v ktorom odvolací súd považoval za preukázané zaplatenie kúpnej ceny na základe zmluvného dojednania v kúpnej zmluve, podľa ktorého predávajúci potvrdil vyplatenie kúpnej ceny, pričom najvyšší súd toto rozhodnutie posúdil ako vecne správne.

29. V prejednávanej veci žalobca jednoznačne a spoľahlivo preukázal existenciu vzniku bezdôvodného obohatenia žalovanej na jeho úkor, pričom žalovanej sa pravdivosť a hodnovernosť vykonaných dôkazov nepodarilo relevantne vyvrátiť, a preto musí znášať z toho vyplývajúci dôsledok v podobe jej neúspechu v spore.

30. Žalovaná tiež nedôvodne namietala, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nebolo dostatočne presvedčivo odôvodnené.

31. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obrany proti takémuto uplatneniu. Požiadavky na právnu argumentáciu vyplývajú aj z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a smerujú k tomu, aby výsledok rozhodovacej činnosti súdov bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby účastník konania nemusel hľadať odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov. Súdy musia pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí potom vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, aby jeho zábery boli zrozumiteľné, spravodlivé a presvedčivé. Súdy pritom musia súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O. s. p., obdobne napr. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Za arbitrárny, resp. nedostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok súdu, ktorý svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/2005 z 28. februára 2006).

32. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Georgiadis v. Grécko, z roku 1997), pričom stačí, aby súd reagoval na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho konania považované za rozhodujúce (napr. rozhodnutie Ruiz Torija v. Španielsko, rozsudok z roku 1994, Kraska v. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, seria A č. 254-B, s. 49).

33. Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijalo stanovisko (Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov č.1/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania, avšak výnimočne ak písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (odňatie možnosti konať pred súdom).

34. Podľa odvolacieho súdu odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie takéto vady nevykazovalo, napádané rozhodnutie spĺňa požiadavky obsiahnuté v ustanovení § 220 ods. 2 CSP na riadne odôvodnenie rozsudku, v dôsledku čoho nedošlo k porušeniu práva strán na spravodlivý proces. Tak ako už bolo uvedené vyššie, súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, pričom dostatočne reagoval aj na argumenty a obranu žalovanej.

35. Na záver odvolací súd dodáva, že skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní žalobcu, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jeho práv. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 218/2010, podľa ktorého obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom,

prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

36. Ďalšie odvolacie argumenty žalovanej odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalovanej odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

37. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

38. Súd prvej inštancie však postupoval nesprávne, keď rozhodnutie o nepriznaní nároku žalobcu na náhradu trov konania odôvodnil len tým, že si trovy konania výslovne neuplatnil, bez toho, že by toto svoje rozhodnutie podoprel citáciou príslušných ustanovení CSP ako aj dostatočným odôvodnením.

39. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

40. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

41. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

42. Právo na priznanie primeranej a právny predpismi stanovenej náhrady trov konania, ktoré úspešnej strane v konaní vzniknú, je súčasťou práva na spravodlivý proces a tiež súvisí, pokiaľ ide konkrétne o náhradu trov právneho zastúpenia, s majetkovým právom podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu a právom na právnu pomoc v zmysle čl. 37 ods. 2 listiny (por. nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 119/2012).

43. Vzhľadom na to, že o nároku na náhradu trov konania je súd povinný rozhodnúť aj bez návrhu, bolo právne bezvýznamným, že splnomocnený zástupca žalobcu na poslednom pojednávaní pred súdom prvej inštancie uviedol, že si náhradu trov konania neuplatňuje. Zároveň bolo dôvodné zohľadniť aj pochybnosť, či sa zástupca vyjadroval k trovám celého konania. Žalobca totiž vo svojej žalobe jednoznačne uviedol, že si uplatňuje aj náhradu trov konania.

44. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti bolo dôvodné vecne nesprávne rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti náhrady trov konania podľa § 388 C.s.p. zmeniť tak, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnej výške.

45. Žalobca má voči žalovanej podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a § 396 ods. 1 C.s.p. nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalobca bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne mu náhradu trov konania nepriznať (§ 257 C.s.p.).

46. O výške náhrady trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 C.s.p. súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

47. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).